

Folketingets Europaudvalg
Christiansborg

Svar på Europaudvalgets spørgsmål nr. 3 (Alm. del) af 11. oktober 2021 stillet efter ønske fra Kim Valentin (V)

Spørgsmål

Vil ministeren oplyse, hvem kredsen af bidragsydere skal udvides til ift. drøftelserne om kollektivt klimafinansieringsmål efter 2025 (jf. Rådets konklusioner om klimafinansiering, der blev vedtaget af Rådet for Økonomi og Finans den 5. oktober 2021)?

Svar

Det nuværende klimafinansieringsmål forpligter de industrialiserede lande til kollektivt at mobilisere 100 mia. USD om året fra 2020 til 2025 til udviklingslandenes klimaindsats fra offentlige og private kilder. Forpligtelsen gælder alene de såkaldte annekts II-lande under FN's klimakonvention.

Under FN's klimakonvention (UNFCCC) er parterne inddelt i annekts I, annekts II og ikke-annekts I-lande. Annekts I består udviklede lande, der var medlemmer af OECD, da FN's klimakonvention blev oprettet i 1992, samt såkaldte transitionslande fra det tidligere Sovjetunionen og Østeuropa. Annekts II omfatter OECD-medlemslande fra annekts I. Ikke-annekts I lande består primært af udviklingslande.

Opdelingen i annekser har betydning for, hvilke forpligtelser landene har under Konventionen, og har været med til at fastlåse de enkelte landes forpligtelser under Klimakonventionen i en inddeling, der reflekterer deres relative rigdom og udledninger i 1992.

Eftersom verden har ændret sig fundamentalt siden 1992, og en række vækstøkonomier nu står for hovedparten af både verdensøkonomien og drivhusgasudledningerne, har man fra EU's side arbejdet for en mere fleksibel tilgang til landenes forpligtelser i Parisaftalen. I forbindelse med vedtagelsen af Parisaftalen blev der opnået enighed om, at der inden 2025 skal vedtages et nyt mål for finansiering til udviklingslandene for perioden efter 2025. Finansieringsforpligtelserne under Parisaftalen omfatter alene *udviklede lande* og *udviklingslande*, der i Parisaftalens tekst ikke nærmere kategoriseres eller inddeles i annekser som under FN's klimakonvention. Dette åbner for en mere fleksibel fortolkning af, hvem der i fremtiden kan og bør bidrage til international klimafinansiering.

EU har gennem mange år arbejdet for at udvide kredsen af bidragydere til international klimafinansiering. Det gælder for eksempel lande, der siden 1992 har opnået et velstandsniveau, der retfærdiggør, at de kan og bør levere egne bidrag. Dertil kommer, at EU generelt arbejder for større fokus på Parisaftalens bestemmelse om i bred forstand at vende finansieringsstrømme i grøn retning, og at dette også skal bidrage til at mobilisere finansiering til udviklingslandenes klimaindsats.

Med venlig hilsen

Nicolai Wammen
Finansminister